

Това станъ, и *полномощи-ти представители* отъ народа сочинихъ законы, сирѣчь правила, съ които съобразно бѣ длъженъ всякой да живѣе въ бѣдъще-то, за да знае, что му е, и что му не е позволително да прави. Това бѣше много нужно; защото и добри-ти людѣе не могатъ да предвидятъ всякога, что е полезно нимъ и на общество-то. Ако бы ималъ всякой право да сѣди самъ за себе, помыслѣте вы сами, чтобы было тогава. Единъ бы думалъ, тѣй, твърдѣ добръ е така! другъ, нѣ, не была така да стане, а третій, нека бѣде еде какъ, и найпослѣ не бы станъло ни по единъ начинъ: защото знаете, че гдѣ сж много пѣтли, скоро ся не съмнува. И кога играете не случваливися това исто-то? Единъ отъ васъ дума: това да играемъ, другъ, нѣ, онова да играемъ. Единъ казва: по той начинъ да направимъ; другъ говори: по другъ начинъ да направимъ. И доклѣ ся вы попрепирате довольно время, преминува на игрж-тж время-то; тогава ся раздѣлявате и всякой отъ васъ си играе самичякъ, безъ да е толкова благодаренъ, колкото бы былъ благодаренъ, ако бы играли всичкы заедно. Това исто-то бы ся случявало и въ челоуѣческы-ты общества, ако бы можялъ всякой да прави то, что му сячини добро. За това е весма умно да ся отряди единъ пѣть за всегда по правила, или по законы, что е добро, и что не е добро; что е праведно, и что не праведно; что е и что не е позволително, и